

מילואים הלוות יומתוב סימן תקתו

המשר מעמוד קודם

שנמצא לזר ברכי לטלטלם ולהניהם היכן שירבה.
ב(24) אמונם, דבר שאסור אף בהנאה בגין חמץ בפסח זההוא הדבר ליל עומר (ס' קד' ד). מבואר בדבריו לעיל (ס' תמד ס' קכ' א) שאף שהוזע שעדם ללבלים מסור לטלטלם, ממש שאסור ליתנו ללבלים [זורה מה שבחבתנו בשעה ע' לעיל (ס' שכח ס' ק' א)]. אכן, בשעה ע' לעיל ס' תמד מהה שס' ק' עה] הביא מחלוקת האם מותר ליתן איסורי הנהה [חו"ץ מוחמץ]
ללבל של הפקר.

[משנ"ב ס"ק ז]

שיעור שיעור שיעור בכדי שיישו^ע.

[ביה"ל ד"ה חרון]

(26) והוא הין בכרי שצץ לו ישראל מדי שופר לו בגדי שופר לשבת סמוך לחסיכה אמר לו הישראל מודע לא גורת להփר לי את הבגד, והשיב לו הנכרי עשה זאת למעןך שבת, שכח לשלל שם סק' כן שאסור לולושו שבת כיון שהנכרי עשו כדי שייחנה בשבת, וכמו בהולפת נב.

בדרי לוחמים מלכתחה, ונשאר בעצם.

במבחן ש"ע לעיל (ס"ר ר' ס"ו).
ושה, אלא צריך הוא לנמר ברור שם כבוד מלכותו לעולם ונור,

אכן, לענין מי שבירך על פת קודם הבולה, כתוב הרמ"א לעיל (ס"י רעה ס"ה) ובמשנה בר שם (ס"ק כ) שיאכל מופת כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה, אף אסור לאכול קודם הבולה מכובואר לעיל (ס"י רצט ס"א). ובטעם הדבר כתוב בשווי שבת הלווי (שם), שמשום איסור ברכה לבטלה עשאהו על כל פנים לענין דרשות המוציא כמי שהתחוליל לאכול מבוגר יומם, שמותר לו להזכיר באכילה אף משחשייה.

לכז' חוליה שאין בו סכנה שצרכי לאככל מוכעה, הסתפק בשו"ד רענakin (מהודוק סי' ח) האם מוקצת נחשב מבאכל אישור ואסור להתרפהות על ידי אכילהו, שף לשיטות בשו"ע לעיל (סי' שכח סי' ז) שהחוורו כל השבותים לחוליה שאין בו סכנה [וראה בפתחו תושבה י'ויד סי' קה ס' קז] (ק' שיפיק הוא אבל והשתתת שם מוחן משתתת הר'וי'ו'ו' י'ויד שם ס' ג') והר' קה ס' קז (ויזד שם ס' ג') שאסור להתרפהות על ידי אכילת אישורי הנאה אף שאינם אסורים אלא מודרבנן, או שהוא אין המוקצה נחשהב אלא למאלך הדירה, אלא שאסור לאוכלו ממש חילוב שבת דרבנן, ואיסורו ההור לחוליה שאין בו סכנה כלל, ובודורי המשלב לעיל (סי' שכח סי' ג') המשמע שמורה, וכן צדד החזואה ("ויזד ר' י' מדר' ס' קד'), ובכתב הפתייה תשובה (ויזד שם ס' קח) שם יואסקנת הרעך'א וה'ל.

[מושב' ב ס' 1]

הַלְכֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטוֹן

[ביה"ל ד"ה ויש]

הניעו נמי גם יקרים פקח א' (36).
 מימי אין לאסרו מטעם וה א' ביהם טוב שני בר'ת, וביאור הדבר כתוב
 החשנת אמרת ניצהח כ- ב' (ב' בוטס) שלמרות שעיקר סיבת התקנה אף
 לרשיי' הדיא כוד שלא יאמור ישראל לחייב לעשות מלאכה בשבילו ביום
 טב, מ' גוד התקנה לא היה אלא שלא יהנה הישראל מללאכת יום
 טוב, ונתנו חכמים בגל להקנות שבכל מקום שאיתו נהנה מללאכת יום
 טוב התיר, אף אם יש לחוש שמא יאמר לכבד לעשות מלאכה בשבילו.
 בבריאור נוספ' כתוב השער' ע' הרבר (ס' א' בגהה'). שברק שאסרו לו ליהנות
 מהומלאכה ביום טוב ראשון, יהיה לו היכר ויטמן שלא לומר לבורי
 כללאכה ביום טוב העמ' חרחה.

הדורון בשביבו, שמאורה עצמה אסורה אף שלא הובא בשביבו [כבר בפערת השעה ע' סיק י] שלשיט רת מותר לאחרים].

הישראל בימי טוב, ובכבודו בהיכל לילו (ז"ה דורו).
 אך לאוthon יישראאל בעצמו שהובא בשביילו⁽³⁴⁾.
 (34) שכחון שקיין עמו אין זה נחسب כמי שעושה הנכרי לעזרך ישראל
 אלא לא לצורך עצמו כדי להרוויח, אלא שאין לטמוך על סבירו זו אלא
 בענירוף דעת רשי' שמתיר ביום טוב שני בכל אופן, אבל ביום טוב
 ראשון אסור כיון שם' מונות הנכרי בעשיותו היה כדי שיחנה

[ביהל דה אם] דילא פימא דלא צבישי מחבר פיוון שעם גדלים גם על העצים.⁽³⁵⁾

הַלְכֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִתוֹ המשך מעמוד קלח

לאלא מתחילה הום [אמג'ן], אם הביאו בתחילת היום, באופן שams נתלה שהנבי הולך אף בלילה, נצער לומר שהוא מותק והחומר, כרב החוספה שבת שם (ס"ק יט ד"ה כתוב) בדעת המג'א שפשוט שתולים שהלך בלילה הביאו מחוץ לתחום, ואסור במוגאי

(78) ולענין אם יש לשער את ה'בכדי' שיעשו מתחילה ליל שבת, או מהובוקר של יום השבת, כתוב בזיה"ל לעלי (ס"י שבה ס"ח ד"ה מותר) בשם המג'א, שכיוון שאין רגילות לדרב בלילה, יש תלתות שמן הסתום לא הולך הנכבר אלא ביום, אינו צריך לשער 'בכדי' שיעשו'

הַלְבּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקָטוֹן

- (ב) * אם יש מפניו במקhor או (ג) בשמהח'ר ציירה, (ד) אסור אף למי שלא הובא בשביילו (ה) ואכלו בזבוקים (ו) עבר ומן לפוי ולטס, אסור לבלען (ו' ריש בפירוש המשנה פ"ח מ"ב מהוותהו, (ז) יאכלו (ג) לטפלין אסור, ולערב מפרים (ז) בקדרי (ז) [ל] שיענשׁו. (ח) ובשניהם טובים

בָּאֵר הַיְטֵב

ספין אן, א"י שהבא דורך מישען אל הדר בער עתיר אתחזק דרכך ראניה בערךת הפסחן, וופק לך'ל, ואחד מהטהרים, דדורות שטמבריס אין בקרו שם גוששין וויל שולחה לפלעה מאנשין, וויש לך'ל גזרוך עוד טעם'ים; ומ'הס אודר חיל עלי'ו ואזר ובכט רבנו פסקון, וווע'ש ביטקין א' ב' ג'. גאנץ בקטנים קאירות ח'ב' ספין קוט א"י שהבא דג'ים לאונד בער עניר ערער שעה א"י, שטמב שטטס' מה' חלוי' דיטין: [7] פיששון.

שְׁבָה בְּרוֹךְ

- (6) פין רעל-בל-פַּנִּים עוֹשָׂה מְלָאכָה בְּדִי
שֵׁמֶן הַיְמָרָן בְּיוֹם-טוֹבִי). וען באור הַלְּבָה: (ב) אֲםִינָה
מְמִינָנו בְּמַחְרֵךְ וּכְךָ. קְמַחְמָרָן (ג) מִסְפָּקָא, אוֹלֵי תְּלִשָּׁן אוֹ
זָהָב (זָהָב בְּיוֹם-טוֹבִי). (ד) וְשָׁבְּרִין (זָהָב לְיַעֲזָלָלוּ). (e) וְשָׁבְּרִין
איַן חַוְלִין קְתַלְשָׁה וְנַצְוֹרָם מְבֻרָב, דָאַין גַּדְעָן רָב אֲנָשִׁים
מְבֻרָב לְנַצְרָן מַחְרֵךְ אֲלָא בְּיוֹן, אָם לֹא נַגְּבָר בְּקָנָן
אֲסֹור וּכְךָ: (g) אֲסֹור וּכְךָ. קְדִין (ה) כֵּל קְלָאָה
קְאָסְרָה שְׁעָשָׂה הַכְּרָרָב בְּשִׁבְיל שְׁנָאָל, אֲסֹור לְכֵל שְׁנָאָל עַד
בְּקָרִי שִׁיעָשׂ, וּבוּרִים בְּקָרִי הַכְּרָרָב בְּהָה,
(ט) כְּבָכְחָר וְמַחְסָר צִקְהָה שְׁבָר מַמָּקָה (א) לְכֵל עַלְמָאָה,
אַגְּרָלָא לְקָטָן מַאֲמָמוֹל מִסְפָּקָא אַקְיָהוּ מְדֻמָּה, בְּקָרוֹנָה
אַמְוֹקָן שְׁלָא נַתְּנָהוּ לְבָקָרָן וְגַם בְּפָרוֹת שְׁקָלָן לְתַלְשָׁה וְאַדְם
מְתַתְּהָה לְעָן, יְשׁ בְּמַשְׂמָחָה (ג) גַּוְנְהָה⁽¹³⁾ שְׁקָא עַלְלָה וְיַתְלָשָׁה⁽¹⁴⁾ קְמוּ
רְוָתָה בְּנוֹשְׁרִין; וְאַפְּלָו לְקָטָן וְגַם הַעֲכָרָם שְׁקָמָו שִׁיק טָעַם
(ה) אַלְאָ דְמַטָּעַם זָהָב אַנְיוֹ אֲסֹור אֲלָא בְּיוֹנוֹ אַכְלָל לְעַרְבָּה
מְסִפְרָמָר מַעַד, בְּמַכְאָר קְבָעָר ב: (ד) לְאַכְלָה. הַהָא קְדִין לְהֻנָּה
נוּ, וְבָגְנוּ הַדָּס שְׁקָצָץ (א) אֲסֹור לְהַרְחֵם בְּוֹעֵג⁽¹⁵⁾, (ט) בְּכֵן שָׁאָר הַגָּנוֹת⁽¹⁶⁾:

(ח) **ונפללו עבר ועטן וכור.** והוא קידין אם בושג^(ט) ובן לוחך פיו. ומשלמע מסתימעה הפוקדים, דנאפללו אם כבר ברוך על זה אסօר לבלעוו^(י) דמאנזאה הוא, כשר אכילת אסօר^(ז): (ו) **ונפללו לטלטל.** דמאנזאה הוא, וכדין דאסօר באכילה, ממייאלא אסօר נמי בטלטל זומיא רטבל, זילא זמי לעבלה אטאיסורה באכילה ושריא בטלטלול, הקם גזען לאלבלים אכל קא לאו דעתה להשליקה לבלבלים^(ז), נגט דגבלה אין אסורה מקחת אסօר הייזם. ומטעמ זה, אפללו צערב שהוא תחולת יום אחר, בגין שיאסօר באכילה עד כדי שיעשה מהילא נמי^(ט) (יל) אסօר בטלטלול. עין בסוף סעיף ד בה"ה הקמה שעתקתנו שם קמנעה ברורה: (ז) **בקרי שיעשה.** קרי שיעשה מהילא זינה מהילאקה שענשנויות בשבייל יושאלא ביוז-טוב, בגין שטמפניין שעור קרי שיענה קחל שוב אוינו גנינה מפלאקה יום טובי^(ט): (ח) **ובשניזים טוביים של גלויות.** דמעקנאר מרי בארכישראל שהוא רק יום אתקה, או בחורזן-אזרץ ונעשה המלאכה ביום טובי^(ט): (ט) **שב שני, דמןפנן عن ערבע שהוא חל, ובכא הוטף אף בשני ימים טוביים של גלויות, ערבע זום וראשון יום טובי הוא, אפללו הבci**

שער הצעיר

שער תשובה

- [*] אם יי' מומנו בכספיו. וכך מחר' ב' בס' נזעקה: א"י שהכיה שולשין
לזרון בירוי ואשנ'ן נשאשה עבה אוקט' באשר ששולשין שעקבם
בערך ואונן שבקב' א"י קם מושחין, גוז' לאחד לדור' לדור' ירוש' שי' בקד'
מקם מקצתן, ע"ש. עזע'ן קש'ה'ין פר'ר'ה'ב'ת' סיטין סט. גז'ס ש'ה'כיה א"י דודו
לייש'אל, מבר' ב'ור' ש'ין ליש'אל אמר לאנ'ך יוציא אפל' של' לאנ'ך אוירט'ן, אונתו
יש'אל שהז'א לו אם יפונ' אונ'רים במקה'ן כח'ר'ים לאלא' ב'ר'ו של בע'ה', א'ק'
לאונ'רים מוכלים עלי'ת'ה' בירוט' של למתקה'ין, גם מה שפק'ם ב'ג'ר'ם א'פ'ן
אוירט'ן כה'ב'ה' ב'פ'ר' לאלא' ב'ל'ש'ה' ש'ה'מ'ר'י. ב'ר'ו'ש' ו'ע'ן ז'ה'כיה' י'ב'
פ'ר' ל'ל'ל' לה ש'ה'כיה' ב'ר'ו'ש' ואשנ'ן ל'ל'ל' לא'ק' ש'ה'ב', ש'ה'מ'ר'י
סיטין סט' ק'ב'ה' ב'ש'ה'כיה' א'פ'ר' ש'ה'ב' א'פ'ר' ש'ה'ב' א'פ'ר' ש'ה'ב'
בע'ה', א'פ'ר' מ'ל'א'ר'ה' א'פ'ר'ה'ק', א'פ'ל' א'מ' א'ק' בע'ה' א'פ'ר' ש'ה'ב'א'ר'ה'ק', לא' א'ל'לו'
ב'ר'ו'ש' של בע'ה' ו'ב'ב'ה' ע'ש'. עזע'ן ש'ה'מ'ר'י ד'ז'ה'ק' ד'ז'ה'ק' א'ח' ל'ל'
א'פ'ל' א'מ' ע'ו'ש'ה' ב'ש'ב'ל' ש'ה'ב'ה' ק'ו'ל' י'ט'וב' כ'מ'ו' ק'כ' א'ס'ר'ה'ק'
ב'סיטין ר'ו'ג'י' נ'ר'ו' ו'ק'ל' ש'ה'ב'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה'
ב'סיטין ר'ו'ג'י' נ'ר'ו' ו'ק'ל' ש'ה'ב'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה'
סיטין א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה' א'ג'ז'ה'
נאכן לא' פ'ר' מה שפק'ם ה'ש'ל'ל'ן-צ'ר'וק' ל'ק'ל', ק'ל' לא'ל'ו' ג'ז'
ג'ז'ים נ'ק'ר' ב'ע'ר' ש'ה'ב'ה' א'י', ש'ה'ב'ם ש'ם' כ'מה' ה'ל'ק'י' ד'יט'ם': [ל] ש'י'ישו'

יכו'. והוא הגד

- אסור לבלען⁽²⁾ מוקצהה הוא, שאר אכילת אסור⁽²²⁾: (ו) ואפלול לטל⁽³⁾ נמי בטלתול זוקנין טבל, גולא קמי לנטלה דאסורה באכילה וה' אסורה מהמת אסור היין. ומעטם זה לבילבון⁽⁴⁾, וגם דרבלה אין אסורה מהמת אסור היין. ומעטם זה שיעשה ממשילא נמי⁽⁵⁾ (ו) אסור בטלתול, עזען בקסף צעריך ד בהר' נמי (ו'). (ו') שללא יקונה מפלאקה שענשיות בשבייל יישנאל ביזום-טוב, וכיבוי טובי טובי⁽⁶⁾: (ח) ובשבני ימים טובים של גלויות. דמעקרא מיררי באירוע רשי' מש' טוב שני, דמקפטן עד לערכ' פשה הוא חול, ובכאן הוסיף אף בשני נמי בישען שער

(ה) וקדעליל בקסמן רעו צעריך א' גבוי גה, נמי דגס שם לא מני גזץ: (ז) בחדרשו לייצעה בשם ובענו יינה, רמשעם זה פשכין לה קוזדי לאקון הימ' פעריך ז. עזען בקמאנ-אקלטס טעריך-קאנ ב' שומן טעם אחר גזק⁽¹²⁾ ובשבני מדר' הקאנברין בשפת דך קכ' ובשלוחן-ערוך בסיפון רעו; ומיה שפתק רשי' מש' רקחו נאמנין: (כ) רשי' ושולרי פוקים: (א) הינט אפלל לאוון מסוכרים בין שחרורת של עפרים או של ישן-לאל⁽¹⁶⁾ לרשי' ורשב' א' פרק בכ דרכ' קכטן ולשב' א' וא' הא: (ד) בקארה עבורון דך ז. (ט) קאן כתוב תכניתם איראי, והו' גונא אסורה מפה בעששה קעריטים שבליל ש'ראלא⁽¹⁷⁾, קאן כתוב תכניתם איראי, ובע' ואפלול א' גיאן באירק טעמאה בירישותלמי דסכתה ר' ר' ווא' אש, לאפאנין מהברש' ל-'

הַלְבָות יּוֹם טוֹב סִימָן תְּקִטּוֹ

ביורדים ומוספים

וכן לענן נסעה באוטובוס בmorNING שבת, כשהנהג הוא ישראלי מומור וידוע שיצא מתחנת הרכבת בשבת, כתוב בשורת מנהת יצחק (ח' סי' לט) שאסור לישעתו בו עד מוצאי שבת בכדי שייעשו זהותם, שאף על פי שסביר באפ"ג (שם, וראה בשורת הניל ח'ג סי' לט אוות ד' מוחלקת בバイיר או דעת הפמ"ג) שאם המומר עשה את המלאכה עבור ישראל, אסור ליהנות ממנה לעולם, מ"מ בדעתך וזה למרות שעשה הנגה את המלאכה עבור ישראל, אין אישור לישעתו בו לאחר שימוש בכדי שייעשו, משום שלא איסור שלimitiy אלא חפץ שנעשה באיסור שבת, בגין פת שנאפהה בשבת וכדר, אבל לא חפץ שעשו בו מלאכה בשבת, ולמן מותר בכדי שייעשו ובשבעת הדחק נשנחו מאר לנטוע מיד במוצאי שבת, כתוב שם שואלי יש להקל לנטוע מיד עם עצת השבת), וכן דעת הגרש"ז אויערבך (מאור השבת שם), שאף שישה המקלים להtier מלאכה שעשה מומר בשבת מיד עם עצת השבת, מ"מ אין הדבר פשוט להקל, ועוד, שיש בו מושם ביוזם השבת.

כתוב בשורת מנהת יצחק (שם פ' שהפמ"ג) לא כתוב כן אלא במומר לעבודת כוכבים, ואך על פי שהפמ"ג (שם) לא כתוב כן אלא במומר לעבודת כוכבים, במומר לחלל שבת.

וחרש שיטה קטן שעשו מלאכה בשבת לצורך ישראל, כתוב הביה"ל לעיל (ס"י שכבה סי' ד"ה א') שדינם בנכרי ואיסור ליהנות מלאכתם עד מוצאי שבת בכדי שייעשו, ואם עשו לצורך עצם מותר ליהנות ומלאכתם אפילו בשבת [אם אין זהו שם מוקצה, רדחלן בש"ע (ס"ב)].

וקען שעכח לעשוה מלאכה שבת לעשוהה בערב שבת, וכשוגר בשבת שלא עשה מלאכה זו עשאה בסתר כין שפחר מאבוי, כתוב הגרש"ז אויערבך (מאור השבת ח'א מכתב טז אות ג') שעחשה כמו שעשה מלאכה ולו עצמו, כין של כל כוונתו היא שאבוי לא בעס עלייו, ולמן מותר ליהנות מלאכה זו בשבת. מאיריך, דעת הגור"ח קינבסקי (שם סי' ייח הע' יד) שכיון שאינו בר דעת נחכח כמו שעשה מלאכה על דעת אבוי.

[משנ"ב ס"ק יב]
 וה'גנו, דלצער אווחים שהוא מצוה⁽³⁾ וכו', שחו בכלל מצוה הקצתן אווחחים⁽³²⁾.

(31) ולענן היהילר לפנות אוצר בתחילת שבת לצורך אווחים, כתוב לעיל (ס"י שלג ס"ק ט) שפשות הדבר שהוא הדין שמוטר לצורך סעודת מזעה, וכן כתוב השוע"ע הרב (ס"א") שלצורך סעודת מזעה מותר, אף בענינו מותר לסת לאחרים לאכול ביום טוב שני אחר בכדי שעששו.

ודוקא אווחים שמתארחים בביתו או שווין אווחים שהתארחו בבית חביריו, אבל המומין את חבירו לסעוד בביתו, כתוב הרמ"א לעיל (שם ס"א") שאין זו סעודת מצוה אלא סעודת רשות, אכן, אם מומינו לבור אווחה, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק ט) שאף הוא בכלל המזעה.

(32) וכן כתוב השוע"ע לעיל (ס"י קסח סי' ה) ובמשנ"ב שם (ס"ק כא) לענן מי שהוא שר לאכול פת נכרי, ומיסב עמו אווח האוכל פת נכרי והוא יפה וגקה, שיש לו לבעל הבית לצבעו ולברך על הפת לאווחה הנקיה ולהוציא אותה האווח בברבותו, משום כבבodo של האווח.

[שעה"צ ס"ק ט]

ואך דהאגנ"א באנקם פלש דרבנן ק"ר גמ"ר "קמפה"ל⁽³³⁾.
(33) שלא התייחסו הדרשן (שהוא מקור דברי הרמ"א) לאווחים של מי שהוא הובא המשן במילואים עמוד 65

[משנ"ב ס"ק ח]

דמפה-געפּשֶׂק יומ אַחֲרֵי חַל הַוָּא⁽²⁸⁾, אם יומ קראשׂן קָדֵשׁ, כלא עכשו חל ודי בכבּני שׂעַשׂו⁽²⁹⁾.

(28) אמנם, לענן דגיט שיש ספק אם ניכרו ביום טוב ראשון או ביום טוב שני, כתוב לעיל (ס"י תצ"ו ס"ק יא) שיש אומרים שגם אסורים ביום טוב שני כדרין ספק מוכן (שוע"ש שם ס"ג), ואכן להתרים משום ספק דשמא היום הוא חול, שהרי במנינו בקיימות אלו בקביעות החודש ויהודים אנו שהיום השני הוא בחדי חול, אלא שאנו מקימים מנהג אבותינו שלא היו יהודים מתי התקדש החודש [כיוון שקבעו על פי הריאת], משום כך נחשב מדרבנן יומ טוב שני לדאי יומ טוב ואין בכך ספק אחד, וכותב שם שיש טוב שני מוקעה שחררי ודאי ניכרו אתמול להלן (ס"ק כח).

וביאור השוע"ע הרוב (ס"ד), שכון שאיסור מוקעה הוא סייג לאיסורי תורה, לפיכך החומרו בו הכתמים בספיקו אף ביום טוב שני כ"ל, כדי שלא לחולק בית ליום טוב ראשון, מה שאין כן בענינו שאין האיסור ביום טוב שני מוקעה שחררי ודאי ניכרו אתמול אלא ממשום איסור הנהה מלאכת נכרי.

(29) ואך שאסורים הפiores או הדיגים בטולו עד מזאי שבת בכדי שעישו [בדל לעיל (ס"ק ז)], ואם כן יש לאוורם כל יום טוב שני מושם מיגו דאיתקצאי בין השמות מיחמאת כולי ימא, כתוב הריטב"א (עירובין לט, ב"ה הואה) שאין אומרים מיגו דאיתקצאי' ביום טוב שני, כיון שיום טוב שני הוא יומ חול מעיקר הדין, וכן כתוב הבעל המאוור (ביב' ג), אבדפי הריטב"ד ד"ה הא). עד כתוב הריטב"א (שם) בשם התויס' (סוכה י, ב"ה עד), שלא אומרים מיגו דאיתקצאי' אלא בשנואר בין השמות מהמתה איתה צאיoli ימא, אבל בבינן המשמות של יומ טוב שני איינו נאסר אלא מהמתה האיסור של הימים שעבר נזהאה בଘותה הגועק"א על השוע"ע (ס"א) שלכאורה כוון שנאסר בטולו ביום טוב שני אף בכדי שייעשו, אם כן יש להחישבו לנאסר מהמתה היום הבא, ונשאר בצע"ע.

[משנ"ב ס"ק ט]

דיבניא להו דעקר קאיסור הוא, דאי שרת ליה, שקא יאמר לקעכום לעשות⁽³⁰⁾.

(30) ראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק ז), שמטעם זה כתוב לעיל (ס"י שיח ס"ק ה) שהחומרה במלאכה נכרי שלא ליהנות ממנה עד מזאי שבת בכדי שייעשו, יותר מאשר במלאכה ישראל שנעשהה במויד, שמותרת מיד במזאי שבת אפילו למי שנעשהה המלאכה עבורה. וישראל מומר שעשה מלאכה בשבת לצרכו, הסתפק הפמ"ג (ס"י) שכבה א"א ס"ק ב, ובכ"י רטו משב"ז ס"ק ה) אם דינו בישראל שעשה מלאכה בשבת, שמוטר לאחרים להנות ממנה במזאי שבת מיד, או שדינו נכרי שעשה מלאכה בשליל ישראל בשבת, שאיסור להינות ממנה עד מזאי שבת בכדי שייעש, שהרי הטעם שהקהל בישראל שעשה מלאכה בשבת ליהנות ממנה במזאי שבת מיד, הוא ממשם אין זה שכבה שישראל עשה מלאכה בשבת [כמבואר בתוס' חולין א, ד"ה מורי], וכך וזה אינו שיר' במומר. וכן הטעם الآخر, שלא חשו שייאמר לו לעשות מלאכה בשבת, שהרי וכי לא ישמע לו [כמבואר במשנ"ב לעיל (ס"י שיח ס"ק ה)], אינו שיר' במומר. כאמור, מעדchor יש לומר שהישראל לא יאמר למומר לעשות מלאכה ממשם "לפני שער לא תחן מכשול".

ולמעשה, דעת הגור"ש אלישיב (מאור השבת ח'א סי' ייח הע' ס"ו) שמנור דין בכרי, ואיסור ליהנות מלאכתו עד מזאי שבת בכדי שייעשו. [ראה קובץ תשובות ח'ב סי' כא שהקל בוה, וראה באחרות שבת ח'ג פ"ה הע' כה שנשארכו בע"ע].

מילואים

הלוות יומם טוב סימן תקתו

המשך מעמוד קודם

שנותר לומר לנכרי לטלטלם ולהניחם היכן שירצה.

(24) אמנם, דבר שאסור אף בחגאה כגון חמץ בפסח [וזהו הדין בעניינו כדרלעיל (ס"ק ד)], מובא דבריו לעיל (ס"י תומ' ס"ק כב) שאף שהנא שומר לכלבים אסור לטלטל, ממש שאסור ליתנו לכלבים [זראה מה שכתבנו בשעה"צ לעיל (ס"ר שכחה ס"ק א)], אך, בשעה"צ לעיל (ס"ר הנמה ס"ק ע) הביא מחלוקת האם מותר ליתן איסורי הנהנה [חוץ ממחוץ].

כלכל של הפקר.

[משנ"ב ס"ק ז]

שוב איננו נזק מהלאכת יומם טוב⁽²⁵⁾.

(25) ולאו דקאו בשעה"צ והכרי מלאה לשישראל מעצמו, אלא אפלו עבר והשראה עצה לנכרי לעשות מלאה עבורה בשתה, כתוב השוע לעיל (ס"י שו ס"כ) שמותר לו להונאות ממנה במוציאי שבת לאחר.

שיירבר שיירר לכדי שישוע.

[ביה"ל ד"ה חזה]

שניזק ביטוח קמו הקא אסורה⁽²⁶⁾, וכן שקבابر בטין רעו גפי גרא⁽²⁷⁾. (26) וזהו הדין בנכרי שקצתן לי ישראלי מדם כדי שיתפרק לו בגדי, ובערב שבת טהור לחשיכה אמר לו והשראל מודע לא גורתת לתפרור ליאת בגדי, והשיב לו הנכרי עשה זאת למןך שבת, שבתב לעיל שם ס"ק כ) שאסור לובשו שבת בדין שהנכרי עשו כדי שיהינה הישראל שבת, וכמו בדולקת נר.

(27) המגאי (ס"ק ג) כתוב, שיתכן שדווקא בהדולקת נר אסור אפלו בקצתן, שכן אין אפשר להונאות ממן אלא בשבת, ודאי ברונת הנכרי שרונה ממנה והשראל שבת. זה שכן כי שהנכרי הנכרי ממי מאל לישראל והונאותם שבת, יתכן שכן כוונת הנכרי כדי שיהינה הישראל מלאלכתו שבת, ואיתו עשו אל אוטנט דבשיה כדי להשלים מלאתו, ונשאר בעז.

הלוות יומם טוב סימן תקתו

המשך מעמוד קודם

ס"ק לה) שיבין שכך היה עיקר גודלם, ממשום כך והתלשם הרי הוא שקר דבר מגידלו וחיב ממשום קוצר [זראה מה שכתבנו בעניין בטלטלם (ס"ר שכבא ס"ק מז)].

[ביה"ל ד"ה וש]

קנין נמי דאמ יקקה גזין שפנא אַמְרָה⁽²⁸⁾.

(36) ומימין אין לאסור מטעם זה אף ביום טוב שני כרת, וביאור הדבר כתוב השפת אמרת (מייצה כר, ב"ר ד"ה בתוס) שלמרות שעיר סיבת התקנה אף לרש"י והוא כד של"א אמר הדישראל לנכרי לעשות מלאה בשבלו ביום טוב, מ"מ גור התקנה לא היה אלא שלא יתגה והישראל מלאתה יומם טוב, וונתנו החכמים גור לתקנים שבכל מקומות שאיתו הנהנה מלאתה יומם טוב התייר, אף אם יש לחוש שמא יאמר לכרכר לעשות מלאה בשבלו. וביאור נסיך ברב השוע הרב (ס"א בהגזה"ח), שבכך שאסור לנכרי מהמלאתה ביום טוב ראשון, יהוה לו הזכיר סימן של לומר לנכרי לעשות לו מלאה ביום טוב פעמי אחרות.

(22) והוא הדין מי שבירך על דבר מאכל, ונתשרר לוquia חשה אישור במאכל או אפילו חומרו שיש על כל פנים מקור, כתוב בשיטת שבת היל (חיד ס"י ב ח'יה ס"י בר אות א) שם השדי חמוד, שאינו חביב מהמת איסור ברכה לטלה, לאכול ולהכניס עצמו להוש איסור בкусם ועשה, אלא צרך הוא לממר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כמבואר בש"ע לעיל (ס"ר רז סי').

אכן, לענין מי שבירך על פת קרום הבדלה, כתוב הרמ"א לעיל (ס"ר רעא ס"ג) ובמשנ"ב שם (ס"ק כ) שאככל קרום הבדלה מבואר לעיל (ס"ר רצ' ס"א). בטעם הדבר כתוב בשיטת שבת היל (שם), ממשום איסור ברכה לטלה עשויה על כל פנים לענין פרוטה המוציא כמי שהתחליל לאככל מעדן יומם, שמותר להמשיך באככל מוקצה, הספק בשוות לבן חולה שאין בו סכונה שוצרק לאככל מוקצה ונשב ממאל איסור ואסור לרחותפות על ידי אכילת השבותם להחוללה שakan בו סכונה [זראה בפתחו השובה (ויר' סי' קנה ס"ק ח) שפטיך והוא לכל השותות שם חוץ משיטת הר"ץ] מ"מ הרוי מבואר ברמ"א (ויר' שם ס"ג) שאסור לרחותפות על ידי אכילת איסורי נהואה אף שאיזם טסורים אלה אדרובן, ושם אכן המקיים נחאב לאל למאל היהו, אלא שאסור לאוכל מושך חילול שבת ורבנן, ואיסור זה הותיר להחוללה שakan בו סכונה כנ"ל, ומובן המשנ"ב לעיל (ס"ר שכבה ס"ק ח) המשער שמוורה, וכן צרך החווא"א (ויר' סי' דוד ס"ק ח) וכורב הפתוחה השובה (ויר' שם ס"ק ח) שכן היא מסקנת הרע"ק הגל.

[משנ"ב ס"ק ח]

דמקaza הואה, קב"ל⁽²⁹⁾ וכו', לאו דעתה להשליכה לקליבים⁽³⁰⁾.

(23) ומימין כל מין שחגורה בד הנכרי, כתוב לעיל (ס"י שו ס"ק עה)

הלוות יומם טוב סימן תקתו

המשך מעמוד קודם

אל מתחילה היה זאמנו, אם הביאו בתחילת היום, באופן שאם לא נטהה שהנכרי הילך אף בלילה, נצרך לומר שהביאו מתוך התהום, כתוב הדעת שבת שם (ס"ק יט ד"ה כתוב) בדעת המגאי שפשות שחולים שהלך בלילה והביאו מחוץ לתהום, ואיסור במוציאי

(78) ולענין אם יש לשער את היבכדר שייעשר מתחילה ליל שבת, או מובהוקר לש יום השבת, כתוב בביה"ל לעיל (ס"ר שכחה ס"ח ד"ה מותר) בשם המגאי, שיבין שכן ריגולות לרוכב בלילה, יש תלות שמן הסתם לא הילך הנכרי אלא ביום, ואין צרכי לשער 'בכדי שייעשר'

הַלְכֹות יוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטֵּוֹ

כלו באר הגולה

של גלויות, אם הocab ביוֹם רָאשׁוֹן, בְּמַתַּךְ (ט) מִיד בְּלִיל יוֹם-טוֹב שְׁנֵי בְּקָדֵי שְׁנִיעָשׂוֹ. הגה (ט) *נִישֶׁה כפורה רשי' שם מהMRIין לאסרו (י) עד מזאצ'י יוֹם-טוֹב שניי (יא) טור בשם ר' ר' ורשי' וסמא'. נונ'גין להחמיר אם איננו *צ'ך יוֹם-טוֹב (יב) לצ'ך אוֹרוֹחִים וככאה גוֹנוֹא דָאוֹ נונ'גין (ו) להקל לאחררים של הא הocab (יג) בשביבן (הה' סי' סימן עה).

שערית תשובה

בידי שישי של ליל יומן אף אבל גוץ, משות שאין מוקח שדאכט דישראאל זה
ווקום ולען ס"ס, ספק אם בשבל טינול הד ופסקם נס נצוד הים, וופאך ודינא
טיש מפירין אפלבו בדורון שחה בכדר שישי בו'ו' טשי משוט שבחה יומת, ע"ש:

באור הלכה

מזכיר, וכך שבחב קורן בקש ורבן יונה נמהרשל' וערש". מבח קורון
בקהן ופטרויה שעבאי עכו"ם לישען אל בילם טוב נמי אסודין דלאק אלישן
ביום טוב, וכא משען לנ דלא פיקא רלא חשבי מהבר פאק בענין שם גדרלים גם
על העיטים⁽³⁵⁾ [ב']: * וילש מוחמירין. הוה דעת בפה רשותין, בלא הם
פכה"ג קומו שhabai ורש"י בשלמו, וכפה"ג שפכניינו פאק בענין קדצת ריש"ן
ונרבנן יאשען יאשען רבו של ריש", ווילשופו נעראל"ש הבא זה בשם נבנו ספ.
בגואר זרע ורש"א הבא הוא השם ר"ז ואור זרע, והבא היא כבש' ריש' מבען
ומספ"מ, אקל מצל מקון ריש' הפקוסים רשותין קמי' בישישת מהבר דפסים
ודעתן נש", ולבך ונבון קדרש אקוור היגאלן גודנו תומבא ברש",
בן הואה צם דעת הפארו ונרכט"ם במלוקות ויא"ז ורש"א" ורש"ב" כחדרשו
לשרוכין וריש"א, ובן הואה דעת קרב הפארו. ואבкар או פס רעת נרכט"ם
בפרק א' שכם בענין קדריא שפה שנגזרו נלקט מקהבר בראשון פאר בשני
ונטלס-משעה ביצה להשליע את דברי הרקבס'ם לשיטת פנ' ג', מכמו שמשמעו
מדבריה הנקה מינומי בפרק ומלהבות שתשת שדיקו מדבריו שבחב שם העם
בקורי שיעש", הוא קרי שלא אמור לעכ"ם לשעות קרי להיכין, אלפא
דסבכיה לה נמי הטעם שפ"א יאמר, והוא בשיטת בה"ג ורבנו ספ., והביה'
יוסף דתורה דברי הקהות מינומי מדברי הרקבס'ם בפרק א' מלהבות יוס"טוב
ונרכט בלח"ס-משעה לישובו, עין שם. אקל פשען של דברים הוא קדעת קרב
הפוגדי למכם שטחוב בפרקיזון, ומפה שהחומר קרבס'ם פעם שפ"א אמרו⁽³⁶⁾
אן הוקהה כלל במקען ברש"א ודרט"ם ומארוי שטחוב, בגם לריש"
ההעטם של לא-הגהה הנז נמי דאמ-הגהה גוזרין שפ"א יאמר, ובזה מוקמן
רבנו ספ על יוש", ואבנן בדור הדריש'ן בזיהת קרבש'ן בזיהי' בישיט
לש"י בפרק א' בפרק א' לא-הדריאן. ובן הואה דעת קרב פארו, וגם רבנו יוס"טוב
דעת ריש"י פקסו לעקירה. ובן הואה קרב פארו, ורבנו יוס"טוב
ונס קרכזיא' בירושות ערכין ודר' (ב) ה' קרביא סעפיא לרש' מירשלמי,
ונרבנן יוס"טוב גוב' שב' שגד דעת מל'ה ריש' בקמיה בכתי'יסוף, וול'ן במקום
שי' עד אדרים להפדי נאה לא-הדריאן ריש' למ' נלקל קשיט ריש':
* צוּק יוֹסְטוּב וּכְרוֹן. קען קשאן לו מאחו המני, ראם יש' לו לא-הדריאן
דרכישיכא בביבריהו אסורה. ועוד בתקבו האגרונום לקלל לא-הורחים
(ב) את את הגרוני הרובך (ב) את את הגרוני הרובך (ב) את את הגרוני הרובך (ב)

וככל עפקן מופיע בקובץ אוצרחים⁽³²⁾, וסבירין בזה דעה ראשונה דמתיר כיום-טוב שני של גלויות אחר בקדמי שיעשו, ורקם קדי שיעשו (כ) אין רקם בבל גני אף לאחרים: (ג) בשיבילן. ואם כן אין עם העכו"ם מערכ'ים טוב שיביאו בו בזמנם קפר ועם ה宾יאו לו ביום-טוב ראשון, יש לנקול (ככ) ביום טוב שני לאחר קדי שיעשו אף לאו? שונאל בעצמו שהוואר בשיבילן⁽³³⁾. כתוב

שער הארץ

הכלאה פאקטוןו מירביה על דרכי הפגאנ-אברהם. מפל מקומ לעגין יומ-טוב שני יש לפטך להקל, וענין עוד בבראור הילכה מה שפהחננו לעגין גאנ:

ה ר

חֲלֹבּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטּוֹ

*¹ובכן אם הוגה ב*בָּיִם-טֹב* שגיא, ארךיק להמתין במְמוֹצָאֵי יּוֹם-טֹב בְּכַדִּי שְׁנִיאָשׁוֹ, (*טו*) יאכל בשני גמאים של ראש השנה (*טו*) או *²*בָּיִם-טֹב* הפטון לשבת, בין מלפכינו בין מאחרינו, אם הוגה ברשותן, ארךיק להמתין (*י'י*) עד מוצאי יומטוב ושבת (*יח*) בכַּדִּי שְׁנִיאָשׁוֹ. (*יט*) *³ישוער קדי שיעשו הנו (*כ*) קדי () שילך חainer והחדרי (*כא*) לפקום שלקט וגמר המלאכה וחזור לבאן. *⁴רואם נספהק לו מהיבן הביאן, (*כב*) שעורן קדי

באר היטב

מפרק לאכל עזבוקם, רקآن היה קבועם שליא לאכל עזבוקם, עמי"א ובתשכחת ב' סינון נג: (1) שילך. וככל לפ' היפעשה, אם היה שיןיא ורעה יום א' צוריך

משנה ברורה

קצת'ז, דכתיש לו דחק קדול וצוך אכיל'ין⁽³⁷⁾, (ט) יש לסקט לגדיר על דעה ראשונה להתייר אף לאוthon יונאל עצמו שהווקא בשביבו בזום וראשון, אשר שערו קרי שיעשה תחלה ליל שניא: (יד) וכן אם הווקא בזים-טוב שני וכו. ובזיה אין חלוק לבל פה בין הוא לאחרים בין שיחוקם בזים זהה, (טו) אכן אם הביא מטבח בחתלה קליל, דהיינו בזים-טוב וראשו, וכן אם הביא קב' עכורים מטבח ליל ראנון של דין נאזר לצד הוווקא בזים-טוב: (טט) אבל בשני מעכרים-זים-טוב, ואם הביא מטבח התחום שרי: (טו) בזים-טוב זים-טובים של אש-השנה. שלא שוקה מההנפשה, אךשה לא חיה וקיומה אריקפה אדי⁽³⁸⁾: (טט) או בזים-טוב הפטומך? שבחת' וכו. בזון שניה יוסטוב בזים ערך-שבת והכיבאן בזים-טוב, או שניה בזים ראנון והכיבאן בשפת שלפני יוסטוב: (יז) עד מזאי זים-טוב ושבת. שעור זה צוריך לסתפקין אף אם נלקטו או עצרו מלילן, אך דשפי קרשוטה קן⁽³⁹⁾, מכל קומות אסורה להן לשום (טט) בזנה, אכן יוסטוב מכך לשבח ולא שבת כקינה ליזט-טוב בזבון פין דבזים זה אסור לאכלו, גראה אלא מכך רק לתקבון, וכדרעליל בזימן תאגי סעיף ה גבי ביצה, אכן בזיה בזומא-שבת מטר מיד ולא קיו ארכין לסתפקין אחר מזאי-שבת ויזט-טוב בקדמי שיעשו: (יח) בקדמי שיעשו. שאם לא יסתפק ויאכל ממד (טט) בזיה גבעה מפלאכת יוסטוב, ואמ לא קינה מביא לו בזים-טוב לא קינה יכולות מפקון בהפרק⁽⁴⁰⁾ אל-אדם-בן הנה מביא לו בזומא-שבת, וכן בזים-טוב שחל להריזות אחר השבת קדי של לא קינה מפלאכת שבת: (יט) ורעטור בקדמי שיעשו וכו. אבל בזעיף קאי הפקטור: (כ) בקדמי שילך. ואם הכיבאן עכרים עלייר ריכבה בסוס, אין אריד לסתפקין יכול אל בא בקדמי ריכבה לשם⁽⁴¹⁾ [אחוונים]: (כא) למקום שילך. בזנו אם יודע מאייה מקום לאקס, (טט) פן רוחוק⁽⁴²⁾ או קרוב, משערין בו: (כב) שעוזן וכו. רוץ' להמר, (טט) פין לחמאנא, דקנני אס ספק שמא בחרוך התחום או חוץ לתחום, אריד לסתפקין עד קרי שיעשו או מחוץ לתחום, (טט) וכן לאלא, בגין אם ידוע לו שבעזאי מהזין

שער הצעיר

מזכותם בפזען ו-בפצעם שמת בematת קורין ורבה שפער שטמואל ס'ישען שאל חוץ זורתה, בנו יונתן: (ט) פרישה בנטה זורה? מיר: "

הַלְבּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִטּוֹ

ביאורים ומוספים

ולאחרים מותר במוצאי שבת מיד, ובשוגג מותר גם לו ליהנות במנוחאי שבת מיד, כתוב בכיה"ל שם (ד"ה אחת) שכון שטעם האיסור הוא ממשם, אם כן באופין שאין הקנס ניכר, כגון שגען אילן בשבת, שוגג ללא הקנס איתו יכול ליהנות ממנו במוצאי שבת, אסור ליהנות ממנו עולמית וחיבר לעקר את האילן.

ליהנות מהנכרי עצמו, כגון ליהנות ממלאכ' נכרי [זהו הדין בישראל] שבא למקומו של היישאל בשבת על ידי שעשה מלאכה בשבת, דעת הגראי"ש אלישיב (מאור השבת ח"א סי' י"ח ס"ק גנ' נ"ג) שמותר הדבר, שלא אסרו חז"ל הנאה של 'מעשה שבת' באדם.

[משנ"ב ס"ק ז]
ואם קייאן עפ"ם עלי"די רכיכה בסוס, אין צריך להמתין אלא בקדרי רכיכה לשם⁽⁴⁾.

(41) ואם הביאו הנכרי בשירה והתעבב מושם קר מדריך, כתוב הכהנים (ס"י שכבה ס"ק עז) שיש לו להמתין את כל זמן ההבאה.

[משנ"ב ס"ק כא]
כן רוחק⁽⁴²⁾.

(42) ואם היה המקום במרחוק ג' ימים ו cedar, כתוב הקף החאים (ס"ק לט) שאין צריך להמתין אלא את זמן ההליכה שהלך הנכרי בשבת, ובמקרה בשעה"צ להלן (ס"ק טח, וראה מה שבתו שם), ובמשנ"ב לעיל (ס"י שכבה ס"ק לט).

[ביה"ל ד"ה וכ]
פין שלקיתו קיה ביום טوب בשייל ישאלו⁽⁴³⁾.

(43) וכן המומין נהג מונינת נכרי בערב שבת שביאו לקחו במוצאי שבת, כתוב בשורת מנוח יצחק (ח"ו סי' כה) שאסור ליטוע עמו עד שיעבור החום שלוקח לנוהג להגיע מותחנתו, אף שאין הוא נושא בשבת אלא כדי שיחנהois הישראל במוצאי שבת [ולא בשבת] ובשתה רוח גדול כתוב (ח"ט סי' לט), שallow יש להקל [בשאין הנכרי בא מהרין לתחותו].

[ביה"ל ד"ה ושותו]
קי' קשעורו דקרא"ש⁽⁴⁴⁾.

(44) ולענן נכרי המיצר החמל בשבת על ידי הסקט אש cedar, כתוב בשורת מורה"ם (ח"ב סי' ר�"ז) שאף אם צריך להמתין במוצאי שבת בכדי שיישעו [שם]אריך שם בכמה צדדים להקל מיד במוצאי שבת, מ"מ אין צורך להמתין עד כדי שישיק את האש cedar, כיון שכלהה פולת האש נשarra רק טמונה בכח הטבעי אשר שם השם יתברך בקרוב חוטי הברזל, ודי שימתין בשיעור שעת ההדלקה שהיא ברגע.

[משנ"ב ס"ק יג]

דֶּלֶשׁ לֹא דְּתָק גָּדוֹל צָרָק בָּאֲכִילָה⁽³⁷⁾.

(37) וכן מי שאין לו מרור והביא לו נכרי מרור בלבד يوم טוב ראשון, כתוב הקף החיים (ס"ק י"ח) שאף זה הנחشب לדוחק גדול וצורךabicila.

[משנ"ב ס"ק ט]

דְּקָרְשָׁה אֶחָת הֵיא וְקַיּוֹם אַרְקְמָה דָּמָי⁽³⁸⁾.

(38) כוונתו, שני ימים של ראש השנה הםဟדי קדושים [מהו שאין כן שני ימים טובים של גלוות] אבל אין קדושתם אחת, ובemo שכתב לעיל (ס"י תקא ס"ק לד) לענין המכנה מים א' של ראש השנה ליום ב', שאסור משום שהם שתי קדושים ואין ים אחד מכין לחבירו ובכמו מיום טוב בשבת ולהיפך, כドלהן (ס"ק ט).

[משנ"ב ס"ק יז]

דָּאָר דְּשִׁי קְרָבְשָׁוֹת קְנוֹן⁽³⁹⁾.

(39) כוונתו, שאף שאין קדושתם שווה, מ"מ אסור להכין משבת ליום טוב חסומר לה כיון שניהםဟדי קדושים [וזראה שעעה"צ לעיל (ס"י תצע ס"ק י"ח) שיום טוב בשבת הסמכים זה לזה קדושה אחת הם].

[משנ"ב ס"ק יט]

דָּאָם לֹא קְהָ מְבִיא לֹא בְּיוֹסְטּוֹב לֹא קְהָ בָּכוֹל לְקָנוֹת מְהֻן בְּהַפְּרָא⁽⁴⁰⁾.

(40) ומלאכה שאי אפשר לעשותה שב מוצאי שבת, כגון צילום שנעשה בשבת על ידי נכרי עברו ישראל [ולא שירק לשחרור מבודיק את האירע שצולם], דעת הגראי"ז אויערבך (ביצהח יקרא סי' שכה סי' ז) שאסור להמתין ממנה לעולם, ונחשב שאינו יכול ליהנות מהמלאכה בהתרן. וכן דעת הגראי"ש אלישיב (ארחות שבת ח"ב פב"ג הדיע ע"ד).

ומלאכה שאילא שונתה בשבת על ידי הנכרי היה הדבר נפסר למחרי, כתוב בשורת מורה"ם (ח"ז סי' רצ) שאף על פי שהזה צריך לאוストרו עולמית, שהרי גם אם מנתין במוצאי שבת בכדי שיישעו יש עדין הנאה מלאכת הנכרי, וכן קיימים החשש שמא יאמר לנכרי לעשות לו מלאכה בשבת כדי שלא יפסר הדבר, מ"מ לא פלוג רבנן, ואין הדבר אסור אלא עד מוצאי שבת בכדי שיישעו, שהרי לא מצאו שאסרו חז"ל עולמית מלאכת שבת, אלא אם כן נעשתה בפרהסיא, מבואר בשו"ע לעיל (ס"י שכה סי"ד).

ולענן דין 'מעשה שבת' במלאכת ישראל, שכח השו"ע לעיל (ס"י שכח סי' א') שם נעשתה במיד אסור ליהנות ממנה עולמית